

A pak že nadpřirozené bytosti nejsou!!

Jednoho zimního večera těsně před Vánoci, když venku mrzlo, až praštělo, seděla jedna malá holčička jménem Andělka za oknem a smutně pozorovala padající vločky sněhu.

Byla moc smutná, protože už neměla maminku ani tatínka, a tak musela bydlet u své tety, která na ni nebyla vůbec hodná. Neměla holčičku ráda a byla by nejraději, kdyby někam zmizela. A Vánoce vůbec neslavily.

Holčička vzpomínala, jaké krásné bývaly vánoční svátky, když ještě oba rodiče žili. Maminka s Andělkou se vždy pěkně nastrojily, tatínek si oblékl sváteční košili a pod stromečkem na ni vždy čekala velká spousta dárků.

A jak tak dívenka koukala z okna a vzpomínala, najednou jakoby se něco před oknem mihlo. Andělka si pomyslela, že se jí asi něco zdá. Jenže po chvíli uviděla stín a uslyšela slabé tukaní. Úlekem uskočila od okna. „Co to bylo?“ řekla si. Jelikož byla zvědavá, opět přistoupila k oknu, ale nic tam neviděla. Šla si tedy lehnout do postýlky a usnula.

Po chvíli ji vzbudil zvláštní pocit, jako by ji někdo pozoroval. Otevřela oči a uviděla na posteli sedět něco jako stín člověka. Strachy úplně zdřevněla. V tom se ta podivná věc pohnula směrem k ní. Andělka ležela bez hnutí a snad ani nedýchala.

„Neboj se, Andělko,“ promluvila ta bytost, „já ti nic neudělám.“ Holčička nevěděla, jestli má začít křičet nebo utéct. Nakonec neudělala nic. Ta podivuhodná osoba k ní opět promluvila tak milým hlasem, že strach byl najednou pryč.

Řekla jí, aby příštího dne odpoledne šla do parku. Pokud tak učiní, změní se jí celý život. Když se ráno Andělka vzbudila, myslela si, že to byl jen sen, ale stejně celou dobu ve škole nepřemýšlela nad ničím jiným než nad tím, co jí ta divná osoba řekla.

A tak se po vyučování vydala do parku, ale vlastně vůbec nevěděla, co tam má dělat. Co by jí mohlo změnit život? Sedla si na lavičku a čekala, co se bude dít, ale nedělo se nic. Když tam seděla již hodnou chvíli, rozhodla se, že půjde domů. V tom si k ní ale přisedla nějaká paní. Andělku jakoby něčí ruka přidržela

sedět na lavičce. Holčička se po ní zvědavě podívala. Ta paní totiž vypadala velice smutně. A tak se osmělila a zeptala se: „Stalo se vám něco?“ „Nestalo, vlastně stalo,“ řekla paní, „a co ty tady děláš tak sama?“ „Já tady čekám na něco, co mně má změnit život,“ pípla Andělka nesměle. Paní se po ní překvapeně podívala a odvětila: „Já taky.“

A tak se Andělka dozvěděla, že se paní také zjevila nějaká osoba, která ji poslala do parku a řekla, že se jí tím změní celý život. Ta paní totiž byla každé Vánoce taky velice smutná, protože s manželem neměli děti. A oni by ze všeho nejraději chtěli pod stromeček nějaké děťátko.

Andělka zase té paní na oplátku povyprávěla svůj příběh. Najednou to oběma došlo. To, že se potkaly, to je to, co jim má změnit život. Paní vzala Andělku domů, kde vše povyprávěly manželovi. Společně se dohodli, že půjdou za Andělčinou tetou a poprosí ji, že by si holčičku chtěli vzít za vlastní.

Teta, když spatřila Andělku mezi dveřmi, hned na ni zle spustila: „Kde se couráš, ty nezbednice!“ „Byla jsem v parku,“ s bušícím srdíčkem odpověděla holčička. „Co se máš co potulovat po parku!“ křičela teta. Pak za Andělkou zahlédla další dvě osoby. „A kdo jste vy?“ ptala se teta. „Dobrý den,“ řekli manželé, „jmenujeme se Krásní. Přišli jsme za vámi s prosbou, zda byste nám Andělku nesvěřila. My totiž nemáme žádné děti a Andělku jsme si oblíbili.“ Teta na ně chvíli vyjeveně koukala a pak řekla: „A kdo mi bude pomáhat s domácností?“ Pan Krásný odvětil: „Dáme vám tolik peněz, kolik si řeknete, a budete si moct dovolit hospodyně.“ Teta po chvíli přemýšlení souhlasila.

A tak se Andělka ještě téhož dne stěhovala do nového domova. U manželů Krásných měla nádherný pokojíček a už vůbec nebyla smutná. Těšila se na Štedrý den jako ostatní děti.

Když ten den konečně nastal, Andělka s Alenkou, tak se totiž jmenovala paní Krásná, se pěkně nastrojily a pan Josef si oblékl sváteční košili. Bylo to úplně stejné, jako když měla svoje rodiče. Po štědrovečerní večeři se odebrali ke stromečku rozbalovat dárky. A že jich tam bylo! Ale pro všechny tři byl nejhezčí dárek, že se našli. A tak všichni tři přistoupili k oknu a pozorovali padající vločky sněhu a náhle spatřili postavu, která na ně vesele mávala.

Byl to duch Vánoc? Nebo to byl duch Andělčiny maminky? Ale také to mohl být osud, který je svedl dohromady... To už se nedozvíme.

ZŠ Edvarda Beneše Lysice

Dagmar Halečková

7.A